

சொந்தமனென்றும், உறவனென்றும், இலக்கியமனென்றும், கலையுலகனென்றும் மறைந்துகொண்டிருப்போரின் நினைவுகள் மனதபை பம்பரமாகி, காலம் என்ற ககன வளியில் சிதைத்தறியும் துயரில் நான். நிம்மதி தடேடி அலகைகிறது மனம். நிற்பதுவும் நடப்பதுவும் வறும் தோற்ற மயக்கங்களோ என்று சிந்தனை சிலிரக்கிறது. வீட்டில் நடந்துபோன துயர் அனுபவங்களும் மலேமும் துயர் சோபயைகைக் கட்டிகிறது. ஏன் சிந்தனை அலையைகைக் குறிக்கிட்டு தலலைபேசி அழபைபு அலறிக் கொண்டிருக்கிறது. மீண்டும் நிதர்சன உலகில் நான். இன்னும்மொரு தலலைபேசி அழபைபு. ஓரே கதையைதை திரும்பத் திரும்ப சொல்லப்போகும் அழபைபு மணி அது. இன்னும்மொரு திகிலில் கதையைகைக் கொண்டு சரேக்கப் போகிறது அந்த அழபைபு மணி. அழகைகாத விருந்தாளியாக ஒலிக்கிறது அந்த அழபைபு மணி. அழபைபு பிறகு பதில் சொல்லாமல் விடலாமோ என்று நினைத்தனே. அது நாகரீ கமில்லை என்று மனதில் பட்டது.

‘ஹலோ’ என்றனே

‘நான் சந்திரமதி கதகைக்கிறனே’

ஓ சந்திரமதியா? நடுநாளாகிவிட்டது. என்ன விடயம்?

‘எனக்கொரு உதவி செய்ய வேணும் மாதங்கி. உங்கள்குக்கு லண்டனில் இருக்கிற நல்ல சமீகசவேயாளர்கள் என்று பலரையும் தறியும் தானே! ஆங்கிலம் நல்லாகக் கதகைக்கக்கூடிய ஒரு பொம்பிளை ஒருவரை அறிமுகஞ் செய்து தரவீங்களோ?’

‘ஏன் உங்கள்குக்கு கணவர் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள் தானே! உதவி செய்ய மாட்டார்களோ?’

‘எல்லோரும் இருக்கிறார்கள் தான். ஆனால்.’

மிக மோசமான துயரத்தின் மௌனத்தில் நிரம்பிய விசும்பல் அவளது பதிலில் ஒலித்தது. 'ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்? என்ன நடந்தது?...'

'அது பெரிய கதை மாதங்கி. 'என்னுடைய தாய் தகப்பனுக்கு நான் ஓரே ஓரே பொம்பிளபை;பிள்ளை. ஊருக்குள் தான் காதலிச்சுக் கலியாணம் முடிச்சு எனக்கு நாலு பிள்ளையுள். கொஞ்சம் குறைந்த வயதிலேயே கலியாணம் செய்துவிட்டனே. என்ற மனுசன் லண்டனுக்கு நேரத்தோட வந்திட்டார். லண்டனில் தனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரி ஓராவர் வீட்டில் தான் இருந்தவர்;. என்னையும் பிள்ளைகளையும் ஊரில் விட்டுவிட்டு லண்டனில் இருந்து அவர் நன்றாக உழைத்தார் தான். ஆனால் ஓரே குடித்துக்கொண்டு பொறுப்பற்று இருந்ததாக அறிந்தனே. பிள்ளைகளைப் பார்க்கும் பொறுப்பு இருந்தால் எல்லாவற்றையும் குறைப்பார் என நம்பி எனது மத்திரண்டு; பிள்ளைகளை மதலில் அவரிடம் அனுப்பி வைத்திருந்தனே. பிள்ளைகளை உறவூச்சகோதரி வீட்டில் இருந்து கவனிப்போடு வளர்த்தார் தான். ஆனால் நான் மற்ற இரண்டு பிள்ளைகளையும் வைத்துக்கொண்டு நான் பட்டபாட்டை வாழ்நாளில் மற்றக் கமுடியாது என்று சொல்லி அவளின் நடுஞ்சில் யாழ்ப்பாண மண்ணின் அலகை நின்வைநெறித்தன. யுத்தம் அந்த அழகிய மண்ணில் தனது கோரத்தடங்களை பதித்து நடந்தகொண்டிருந்த வளையில்தி;க கற்றுக் கதறி ஓடிய மக்கள் கிட்டத்தோடு தனது இரூ சலெவங்களோடு இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்து அலாந்து கொண்டிருந்த சோகக் காட்சிகள் அவள் நடுஞ்சில் விரிந்தன...'

'பச்சைப் பசுவே எனக் காட்சியளித்த நீண்ட வயற்பரப்புகள், மண்தொட்டு கண்ணில் ஒற்றி விதபைப்புச் செய்து சந்தோஷம் துள்ளும் அழகால் சதெக்கப்பட்ட பிமித்துளி அந்தக் கிராமம். ஆனால், தொடர்ச்சியான ஷலெத் தாக் குதல்களால் ரசாயனத்தால் விதகைக்கப்பட்ட சூடாகாடாய் த்திரிந்தன. பார்வை பதறி அலவைது தவிர்க்க முடியாமல் நேர்ந்த கணங்கள் அவை. குரூதியும் பிணமும் கசிந்துகொண்டிருந்தது வாழ்க்கைச் சிழல். எல்லாமே சினயம் சூழித்தோடிக் கொண்டிருந்த வளையே....'

ஆழ்ந்த விரிசல் தவிர்க்க முடியாது உணர்வாகி சந்திரமதியுள் வெளிப்படுகிறது...

'சந்திரமதி என்ன பிரச்சனை என்று சொல்லுங்களோ! முடிந்ததுகளை நினதைத்துக் கவலைப்படாதயேங் N;கா மலேவே என்ன நடந்தது என்று சொல்லுங்களோ!'

'எனது இளைய மற்ற இரு பிள்ளைகளோடும் இலங்கையில் உயிர் ஆபத்துக்களை எதிர்நோக்கிய வண்ணம் தான் இருந்தோம். என்றவளின் குரல் கமறியது..'

சந்திரமதியின் மனதில் யாழ்ப்பாண நினவைகள் ரீங்காரமிட்டன.

யாழ்ப்பாண வட்டாரங்களில் பெருங்கிராமங்களைச் சூற்றி வளத்தை, சும்மா இருந்த அப்பாவிப் பொதுமக்களையெல்லாம் பயங்கரவாதிகள் என்று சொல்லி அள்ளி பெரிய றக்குகளில் போட்டுக்கொண்டு, வதை மூகாம்குக்கொண்டு சனென்று மிரூக ராணுவம் சித்திர வதைசெய்து கொண்டிருந்தது ஓரூபுறம். எமது மண்ணை வனென்றெடுக்கவணெடும் என்று சொல்லி இளையோர்கள், யுவதிகளை பலவந்தப்படுத்து இழுத்துச் சனென்று வருத்தியவர்கள்; இன்னொருபுறம்;. இந்த மண்ணின் மக்களைச் சபித்துவிட்ட கொடிய தவேதை எது? ஏன் நாம் மனிதர்களாகப் பிறந்தோம் என்று மக்கள்

மனம் கவேிக் கொண்டது! நடுஞ்சு கொள்ளாத அடக்கப்பட்ட வாழ்வை இயல்பாக ஏற்கும் தர்மம் விதியாகிவிட்டது... மக்களோ வாழ்க்கைப் போராட்டத்திற்கிடையில் வலுவற்று நசிந்துகொண்டிருந்தார்கள் .

சந்திரமதியின் வாழ்வில் அவள் என்று நினைத்திராததுபோல் அந்த சயெதி காதில் விழுந்தது.

‘சந்தியில் நின்ற பொடியங்கள் சிலரையாரோ பிடித்துக் கொண்டு போகின்றார்கள் . அதற்குள் உங்கள் மகனையும் பிடித்துக் கொண்டு போய்விட்டாங்களாம்’ கிராமத்துச் சிறுவன் ஒருவன் ஓடி வந்து சொன்னான் . யார் பிடித்துக் கொண்டு போனார்கள் என்று விபரம் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

‘சந்திரமதியின் உடல் ; அதிரந்து துடித்துப்போனாள் . நீர்த்தகேகத்துள் அலகைின்ற நிழற்பின்னல் போல் மனம் மயங்கி மங்கலாகிக் கொண்டு வந்தது. வானத்தின் தெளிநீலம் சட்டென்று இருண்டது. அச்சம் அவளில் ; சூரந்துகொண்டிருந்தது. நொதிக்கும் வியர்வை, கொதிக்கும் உடல், பிசுபிசுக்கும் உடகைகள் , மயக்கமூறும் நினைவுகள் தனது மகனைத் திரும்ப உயிரோடு காண்பனோ என்று எண்ணும் போது அவளது சுவாசப் பகைகள் சிதறந்து வடிப்பதுபோலிருந்தது. அவளது உடலே தனதல்லாதது போன்று தனித்து எடகைபிக் கொண்டு இருந்தது. ‘நான் என்ன சயெவனே ? எப்படி எனச் செல்வ மகனைக் காப்பாற்றுவனே என்று அவள் துடித்தாள் ?...’

அன்பில் திளகைக்கும் சிலிர்ப்பும் , கசிவும் சந்திரமதியைக் ; கரத்தைக் கொண்டிருந்தது.

அவளுடன் சேர்ந்து அவளது இளமை மகளும் சோகத்தில் துவண்டுகொண்டிருந்தாள் .

‘அம்மா அண்ணா திரும்பி வருவார் . அம்மா சில பொடியங்களை பிடிச்சுப்போட்டு திரும்பி விடுகிறாங்களாம் . யார் பிடித்துக் கொண்டு போனாலும் அண்ணா எப்பிடியாவது திரும்பி வந்திடுவார் என்று தான் எனக்கு மனம் சொல்லுது. ஏதோ நல்லகாலம் இருந்தால் அண்ணாவையும் திரும்பி அனுப்புவாங்கள் . அம்மா அழாதையுங்களோ’ என்று புதினான்கு வயது இளமை மகள் சந்திரமதியைத் ; திறைக்கொண்டிருந்தாள் . கலகலப்பும் கூறும் புத்தனமும் துடக்கும் ; நிறைந்த அவள் சந்திரமதியை எவ்வளவுதான் திறைறினாலும் , சகோதரபாசம் அவளையும் அனலாயத்தாக்கியது. நடுஞ்சு கொள்ளாத கற்பனகைகளாலும் நினைவுகளாலும் நடுஞ்சு திக்கிக்கொண்டிருந்தது...

‘உது அவங்கட ஷெல்தான் ..’

‘சீ சீ இது இவங்கட ஷெல்தான் வாற வகேத்தில் தெரியுது... என்று சனங்கள் உலக மகாயுத்தங்களில் ஷெல்தாக்கங்களை நடாத்திய அனுபவம் கொண்டவர்கள் போல் தங்கள்குள் பசீக கொள்வார்கள் . யாருடைய ஷெல்தால் விழுந்தால் என்ன எங்கட சொந்தமண சிதறிப்போகுது என்றும் வயது வந்தவர்கள் ; பசீக கொள்வார்கள் . மிகைப்படுத்தப்படாத கோரச்சித் ; திரங்கள் அவர்கள்காட்சிகளாகிக் கோஷமின்றித் தீட்டப்பட்டகொண்டயிருக்கும் ... இந்த மாதிரி ஷெல்கள் விழுந்து அழிந்துகொண்டிருக்கும் போது இந்த நிலையை அறிந்து நாட்டவைட்டு தப்பி ஓடுவதவைட்டு இங்கிருந்து எங்கள்கு நாய்களே மண்ணை

அள்ளிக் கொட்டுகிறோமா? ஏன்றும் சனங்கள் பசீக்கொள்வார்கள்'

'அது சரி மகனுக்கு என்ன நடந்தது' என்று மற்றவர்கள் கேட்கும்போது சந்திரமதியின் நெஞ்சு பதைத்தது.

மகன்கை காணாது ஆறு மாதங்களுக்கு மலோக அவள் பட்ட பாட்டை அவளே அறிவாள். என் வதேன்கைகள் என்னுள் அடிக்கடி கரநைந்து மறநைந்துகொண்டயிருந்தது. எத்தனையோ முயற்சிகள் செய்தும் அவன்கை கண்டபிடிக் கமுடியவில்லை. 'லண்டனில் இருக்கும் மற்றப் பிள்ளைகளோடும் என் சிலைவத்தையும்கடன்;பட்டாவது அனுப்பிவிட்டிருந்தால்;இப்படி ஒரு மரணபயத்தனைநான் எதிர்கொள்ளவேண்டி இருந்திருக்க மாட்டாதே' என்று சந்திரமதி பிதற்றிக்கொண்டு திரிந்தாள்.

அது உண்மையானா அவள் காண்பது நிஜம்தானா?.

ஒரு நாள் மாலையே சந்திரமதியின்; வீட்டை நோக்கி யாரோ காலையெழுந்திருந்திருப்பது தெரிகிறது.

இளைய மகள் 'அண்ணா அண்ணா' என்று கத்துகிறாள்.

சந்திரமதியின் உடல்; திகிலில் ஜில்லிட்டது. மகனின் காயம் மீடிக் கட்டப்பட்ட காலையே; பார்த்துக் கதறினாள். தனது உயிரை திரும்பிப் பெற்ற உணர்வில் திளைத்தாள்.; அது அவளுடைய இளைய மகன்தான். 'எப்படியாவதாய் என் சிலைவமே' என்று உச்சிமேலே நுழைந்த கட்டித் தழுவினாள். அழுகுது புரண்டாள்.; அந்த உடலுக்கு உருக்கொடுத்து சும்ன்து ஈன்ற தாயல்லவா அவள்...'

உறவின் கதகதப்பு எங்கும் பரவிக்கொண்டிருந்தது....

நெடுநேர மெளனத்தின்பின்...

'அம்மா காலில் பாம்பு கடித்து விட்டது. கமைருந்தால் காப்பாற்றப்பட்டாள் எனே. ஒரு காரணமும்; இப்போ கேட்காதையுங்கோ உடனடியே கொழும்புகுச் சினை வதை தியம் பாரக்க வேண்டும்; அம்மா' என்றான்

துணியும் நம்பிக்கையையும் நெஞ்சில் வரவழைத்து தன்னால் இயன்ற முயற்சிகளை சந்திரமதி மறக்கொண்டாள். கொழும்புகுச் சினை அங்கிருந்து லண்டனில் இருக்கும் தனது கணவருக்கும் பிள்ளைகளும் அறிவித்து லண்டனுக்கு பயணத்தை மறக்கொள்வதுதான் சிறந்த வழி என சந்திரமதி உணர்ந்தாள். பலவித துக்கங்கள், அபாயங்கள் மத்தியிலும் சந்திரமதி நினைத்தது வெற்றியாக அமர்த்துகொண்டிருந்தது.

தாலி தொடக்கம் காணி வரக்கூடும் காணாமல் போயின.

'நாளகைக்குக் கொழும்புகு;கூப்போகினமாம்' என்று ஊர் கததைத் தாளும் வந்தது. 'சந்திரமதி தனது கட்சை இரண்டு பிள்ளைகளுடன்;; லண்டன் வந்து சேர்ந்தது நேற்று நடந்தது போல் இருக்கிறது'

'லண்டனில் தனியார் நிறுவனத்தில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தனது கணவர்

மாற்றும் பிள்ளைகளுடன் சந்நாமரபை பிவாய் ; மலர்ந்து மகிழ்வாகக் கழிந்தது வாழ்க்கை. பிள்ளைகள் நால வரும் வளர்ந்துவிட்டார்கள் . நட்சத்திரங்கள் கலகலத்துச் சிரிப்பதுபோல் எந்நேரமும் பிள்ளைகள் குதுகலம் ;

ஒரு பரோனந்த நிலையில் லண்டன் குளிர்காற்று மன்காற்றாய் மிதந்துவந்ததுபோல் காலம் அவர்களதை ; தடவிச் சின்றது. 'எல்லாம் கொஞ்சக காலம் தான்' . சந்திரமதி தன் நினைவில் இரூந்து மீ ண்டும் போணுகுத் திரும்புகின்றாள் .

'வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கிடையில் வளர் ; ச்சிப் போக்கில் மாற்றம் காணும் போது அவர்களும் , உணர்வுகளும் மாறுபடத்தொடங்கின மாதங்கி. லண்டன் சமீபம் தன்னிச்சையாக வாழ வரையறுத்தது. வாக் குவாதங்கள் , வாய்ச்சண்டை என்று தலை தபிக்கின. தாம் தமது சொந்தக் காலில் உழைத்து வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கும் போது எவருடைய கருத்துகளையும் ; அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதாக இல்லாத மாதங்கி என்று தொடர்ந்தாள் சந்திரமதி'. ஒரு பெருமச்சுடன் அவள் மீ ண்டும் தொடர்ந்தாள்

'லண்டன் சமீபநிலையில் தாம் வலையே பாரக் கும் இடங்களில் தமக்கென்று துணைகளை தாமதே தேடிக் கொண்டனர் . மித்த பண்ணும் தனக்கு விரும்பமானவனுடன் சின்ற தனிக் குடித்தனம் ஆரம்பித்துவிட்டாள் . மித்த மகனும் தான் விரும்பிய ஒரு ஆபிரிக்க நாட்டிப் பண்ணை விரும்பி திரும்பிவந்த தத்தில் சின்ற விட்டான் . அந்நிய நாட்டில் வாழ்வதால் தான் இந்தப் பிள்ளைகள் இத்தகைய பிறழ்வான நடத்தகைகளில் ஈடுபடுகின்றார்கள் என மனம் ஏங்கியது! ஐயோ நான் என்ன செய்வனே ? பிள்ளைகள் தாம் தமது வாழ்வதைத் தெரிவித்து முடிவாகச் செய்யும் போது பெற்றோர்களாகிய நாங்கள் அவற்றை ஏற்கவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட விடுகின்றோம்' என்றவளின் கரலில் கவலை கசிந்தது. சந்திரமதியின் நினைவில் விசித்திர எண்ணக் கோலங்கள் . மகேங்கள் . அவை கலையும் , சரோம் . விதம் விதமாக உருக்கொள்ளும் . பிறகு கருக்காலையும் . சிறு சிறு துணுக்குளாகி அலையும் . இப்படித்தான் மனதின் நினைவுகள் பிரளயப்பட்ட க்கொண்டிருந்தது. மனதைச் சரிப்படுத்த முடியவில்லை. கற்பனை செய்த நினைவுக்கோட்டைகள் யாவும் இடிந்துவிழுந்து கரகின்றன. பிள்ளைகள் எந்நேரமும் முரண்பட்டே பச்சேத்தொடங்கிய நிலைமை அவள் கண்முன் விரிந்தது.

'கணவன் மனைவி என்று நாமதே உள்ளார்ந்த தமாக உறவை மறே கொள்வது கிடையாது. மனம் விட்டு பச்சுவதோ, பரஸ்பர அன்போ கிடையாது. பிள்ளைகளின் விடயத்தில் கட்ட தந்தையின் நிலையில் நின்று அவர் செயற்படுவது கிடையாது. தானும் தன் வலையும் தன்னபை பிறர் நல்லவனாக மதிக் கவணே டும் என்று சூயநலப் போக்கில்தான் அவர் நடமாடித் திரிகிறார் . தன்னுடன் ; பழகுபவர்களாகக் கு என்ன அறிமுகம் செய்தால் தான் தரம் குறைந்தவனாகக் கணிக் கப்படுவனோ என அவர் அஞ்சுவதுபோல் தான் எனக்கு எண்ணத் தோன்றுகின்றது. நண்பர்களின் கொண்டாட்டங்களாகக் கட்ட, என்னகைக் கட்டிச் செல்லாமல் உறவுச் சகோதரி குடும்பத்துடன் தான் சின்ற வருவார் எனது கணவர் . போலியான ஒரு வாழ்வில் நடித்துக் கொண்டிருப்பது போலத்தான் வாழ்நாள் கழிகின்றது. சமீகசவேகைகள் , ரத தஉறவுகள் என்று உடற் சக்தியை மறவர்களாகக் காமாயக் கும் போது எப்பி குடும்பவாழ்வு நல்லாக இருக்கும் ? ; குடும்பம் , வாழ்வு என்று இணைந்து வாழ்வது அவருக்குப் பொருத்தமற்றது போல் எண்ணத் தோன்றுகின்றது.. வீட்டுத் தலைவனே புத்திமங்கிச் செயற்படும் போது, எப்பி எமது பெற்ற பிள்ளைகளை நல் வழிப்படுத்த முடியும் ? ஓன்றுமே புரியவில்லை மாதங்கி எனக்கு' என்று தொடர்ந்தவளின் கரல்துகத்தில் கமறியது.

‘அப்போ உங்களைய கணவர் அவர்களாகக் கண்காணிப்பதில்லையா சந்திரமதி?’

‘மாதங்கி எப்படிச் சொல்வனே? என்னவோ உறவாச சுகோதரியாம். பாசம்பொழியும் உறவாச சுகோதரி வீட்டில் மீண்டும் குடிகொண்டுவட்டார் என்கணவர்’

‘இப்போ எனது இளையமகளும் வளர்ந்துவிட்டாள். அப்பா மூத்தர்கொண்டு மடித்தவர்கள்; மாறுபட்டுத்; திகழும்போது அவளை எப்படி நான் எமது கலாச்சாரத்தோடு பின்னிப் பிணைவாளன்; என எதிர்பார்ப்பது? இளைய மகனும் அமையானவன் போல் காட்சியளித்துக்கொண்டு திரிகிறான். சிறந்த கல்விக் காக பலவறே நூடுகளிலிருந்தும் லண்டனுக்கு படையெடுத்து வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். எங்களாச சூற்றிவர பலகலகைக் கழகங்களும், பள்ளிக்கூடங்களும் தான் திரியுது. ஆனால் எனது வீட்டில் மட்டும் பிள்ளைகள் சூற்றித் திரிகிறார்கள்’

‘ஏன் பசேவான்? இப்போ இளைய மகளும் தனது நண்பிகள் நண்பர்கள் எனக் கூறிக் கொண்டு அங்கே பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம், அது இது எனக் கூறிக் கொண்டு இரவா பகல் எனத் திரிவதும், நண்பர்கள் நண்பிகள் வீட்டில் தங்குவதுமாக ஆரம்பித்துக்கொண்டாள். ஏதாவது கட்டால் மரியாதைக் குறைவாகவும் பசே ஆரம்பிக்கின்றாள்’

‘ஐயோ நான் பெற்ற என சிலவமே! நீ யாவது படித்துப் பட்டம் வண்டாவிட்டாலும் உன் அறிவுக்கறே பநல்ல தொழிலதைத் தேர்ந்தெடுத்து நல்ல ஒரு வாழ்க்கையை அமதைத்துக்கொள்’ எனக் கடுஞ்சிக் கட்டைக் கொள்வனே.

‘ஆனால் அவள் என்னை அவளின் அம்மா என்றே மதிக்கத் தவறினாள். அறிவுக் குறைந்தவள், ஆங்கிலமும் பசேத் திரியாது எனக் கருதி அவமதித்தாள். இரூந்தும் அவள் ஒரு இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒரு வாலிபனை தனது எதிர் காலக் கணவராக அடைய இரூப்பதாக அறிந்தபோது மனதிற்கு ஆறுதல் கொடுத்துது. பிள்ளைகள் சுகமாக நல்லவர்களாக வாழ்ந்தால் சரி. ஒரு அம்மாவாக இதனைத் தான் பிள்ளைகளிடம் என்னால் இரளைச் சமூடியும் ...’

‘இளைய மகன் இப்போது அமையாக நல்லவன் போல் இரூக்கிறான். அவனாவது என்னுடன் அன்பைப் பணுவான் என்று கனவு கண்டுகொண்டிருந்தனே. ஆனால்’ அந்தத் தாய் விம்மிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘என்ன சந்திரமதி! இப்போ என்ன நடந்தது என்று இவ்வளவு துரம் கவலைப்படுகிறீர்கள்?’

சந்திரமதி தொடர்ந்தாள்... ‘அம்மா, எனது நண்பி விரைவில் என்னுடன் வந்து வீட்டில் தங்குவாளாள். நீங்கள் வறேங் காவது போய் இரூக்கப் பாருங்கள் அம்மா’ என்றான் இளையவன்’ என்று கூறியவள் சற்று நேரம் அமையானாள். குளிர் காற்று ஒரு தரம் விசும்பித் தணிந்தது. துக்கத்தின் கனத்த மரம் வளவைகள் அடர்ந்து ஜில்லிட்டைக் கொண்டிருந்தது. ‘தொலைபசேப் பசே சூ வலித்துக்கொண்டுவரூகிறது மாதங்கி...’

‘சந்திரமதி கவலைப்படவண்டாம்; நல்லாக ஆங்கிலம் பசேக் கூடிய ‘றஞ்சனா’ என்ற பண்ணை ஒழுகு சயித்து தரூகிறனே. அவளை உடனயே உங்களோடு தொடர்பு

கொள்ளும் படி கஹுகின்றனே' என்றாள் மாதங்கி.

நாட்டுக்கு நாடு, கலாச்சாரத்திற்குக் கலாச்சாம், காலத்திற்குக் காலம் மனிதனின் நடத்தகைகள் மாறிக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. தாயின் துயர் துடதத்து திருப்தி அடந்த காலமும் மாறிவிட்டதா? தொலைபேசியங்கி விழுவது போல் தளிகிறது... குளிர்கோர்த்; தவீட்டின; சுவர்கள்... சூற்றிலும் அசைவற்ற கட்டிடங்கள்;...அதிர்வுகள்;... பனிபடர்ந்த ஜன்னலில் கரந்தும்றவைதபைப் பார்த்தபடியே நிற்கின்றாள் சந்திரமதி...

navajothybaylon@hotmail.co.uk

26.12.2014.